

Overweging zondag 5 februari 2012

Eens vroeg een gehandicapte aan Harry Nouwen om gezegend te worden.

Eens vroeg een gehandicapte aan Harry Nouwen om gezegend te worden. Harry zocht daarop naar zijn beste woorden en hij sprak die ook heel hartelijk uit. Toch was het kind niet tevreden. Het zei met zijn ogen dat het iets anders wilde, iets meer. Toen begreep de begeleider dat zijn woorden niet genoeg waren. Hij gaf het kind een warme zoen. Toen was het kind gezegend. Toen was het woord áf. Het woord vroeg om een supplement.

Wanneer Marcus duidelijk wil maken waar het in het Rijk Gods om te doen is, gebruikt hij een begrippenduo: Jezus verkondigt en geneest. Dat is niet enkel psychologisch gezond, het zegt ons ook iets over hoe God met mensen omgaat.

Hij wil dat de mens tot leven komt. Dat gebeurt met woord en gebaar. In onze cultuur die uitgaat van de zelfredzaamheid van mensen klinkt dat goed soft. De mens is verantwoordelijk voor zijn leven en moet er zelf iets van maken ... maar wat als dat niet lukt. Of wat als je getroffen door ziekte, een beperking of een psychische ziekte daartoe niet in staat bent zonder hulp van medemensen? Hoe komt deze mens dan tot leven als niemand een hand naar hem of haar uitsteekt. Marcus verhaal van vandaag is ook helemaal niet soft. Volgens hem wordt het evangelie niet met sentiment gerealiseerd. Nee daarvoor zijn concrete en handelingen nodig die zode aan de dijk zetten.

Je kunt mensen alleen tot leven laten komen, zo leert Marcus, als je een genezend woord spreekt, als je de mens met een gebaar aan zichzelf teruggeeft. Eenvoudiger gezegd: als je aan een mens enkel een bevrijdend woord geeft, zit hij nog met één voet in het moeras van het kwaad. Ook die voet moet je losmaken. Dan pas verlaat de mens het rampengebied.

Wij kunnen natuurlijk mensen die lijden aan het leven of mensen die ziek zijn rationeel toespreken met slogans. Als: dat is niet ernstig, daar moet je meer leren leven, gaat wel weer over of er zijn altijd mensen die nog erger er aan toe zijn. We kennen dat wel! We kunnen ook de wetenschappelijk toer op gaan en zeggen: dokter kunnen tegenwoordig veel of ga maar eens naar de psychiater of psycholoog, die helpt je wel. De vraag is of de medemens die lijdt op zulk een advies of zulke dooddoeners zit te wachten. Of wij de lijdende medemens daarmee wel helpen?

Jezus gaat naar de schoonmoeder toe en pakt haar hand. Hij geeft vervolg aan het woord door een gebaar. Jezus spreekt niet in dooddoeners maar handelt. Hij handelt niet als een dokter of therapeut in therapeutische zin maar hij handelt als mens: hij neemt haar hand en daarin zegt hij zelf zonder woorden: ik wil er zijn voor jou. Ik ben bij je, ik zie dat je lijdt. Wellicht is dat de boodschap van vandaag: handel als mens. Neem de ander serieus in zijn ziek zijn, in zijn lijden.

Bagatelliseer het niet of nog erger ontken het niet want daarmee ontken je het lijden, de pijn, het verdriet van die ander, neem je hem of haar niet serieus. Je hoort nog vaak mensen die erover klagen dat hun ziekte wel ernstig wordt genomen maar dat er geen tijd en geen aandacht is voor de zieke mens of dat ze worden afgescheept en niet serieus

genomen worden. Die klacht is meer dan reëel. Staan we daarmee zover af van het evangelie?

Jezus leert ons vandaag dat elk goed woord, elke liefdevol gebaar de mens kan openen en bevrijden, bevestigen en bemoedigen en dus genezen. De mens is immers meer dan een raderwerk en een machine. De mens is een zinzoeker. Het evangelie is zo gek nog niet.